

De kleine kangoeroe

DOOR NANNIE VAN WEHL.

Met teekeningen van H. Verstijnen.

WAT IS HET PLEZIERIG OM Familie in verre vreemde landen te hebben! In hun brieven staat altijd iets heel bijzonders, waar je met open mond naar luisteren moet, soms zien hun brieven er ook zoo heel bijzonder uit, dat je er met groote oogen naar kijken moet. Postzegels als plaatjes, met de menschen en beesten van de verre landen er op. Jetje's moeder heeft familie in Australië. Wat zeg je daarvan? Dat is nog veel verder en veel vreemder dan Indië. Familie in Indië hebben zooveel menschen, maar in Australië — denk ereis aan! Geregeld kwamen er brieven uit Australië en soms pakjes met heele merkwaardige dingen. Moeder had daar in Australië zelfs veel familie, maar één neef was erbij, en die kon zoo echt raden, waarom kinderen nu wel juichen zouden van blijdschap of oh! zeggen en er dan stil van worden van ontzag.

Onlangs kreeg moeder uit Australië een mooi herbarium. Weet je wat een herbarium is? Een boek van dik papier, waar gedroogde planten op kunnen geplakt worden. En nu had neef die planten er al keurig opgeplakt. Heele ruikers had hij ervan geschikt — veel van dezelfde soort bloemen, maar wat voor bloemen. Nooit geziene bloemen als uit je mooiste sprookjesdroom. En nu zag je ze, en je kon er met je vinger over heen streelen — ohhh — en je werd stil van ontzag. Mooie bladzijden vol kangoeroepootbloemen had neef geschikt. De kangoeroes zijn de meest bekende en merkwaardige dieren van de Australische wildernis. Dieren waaronder je een soort hebt, die twee meter hoog kunnen worden. Ze springen op hun flinke, sterke achterpooten en steunen op hun lange voeten. Ook hun staart werkt mee, is bij die groote dieren bijna een meter lang en daar steunen ze ook op. Hun voorpooten zijn klein en kort en bewegen grappig daar boven aan dat groote lichaam. Hun grootste merkwaardigheid is de zak, die ze op hun buik dragen. Daarom heeten ze buideldieren. Hun mooie zachte vel valt op hun buik zóó eigenaardig in plooiën, dat er een zak gevormd wordt, waarin ze hun jongen meedragen. Wat moet dat eenig zijn, zoo'n kangoeroe te ontmoeten in de parkachtige bosschen van Australië en dan kijkt er een klein koppetje over den rand van den zak heen. Die kangoeroepootbloemen heeten zoo, omdat ze zulke heerlijke dikke zachte behaarde bloembladeren hebben, net als onze mooie grijze „ezelsooren" maar dat zijn dan blaadjes, weet je wel? De kleuren waren ook zoo prachtig, rood in verschillende tinten, heel donker en heel licht en dan een soort geel met zwart. Jetje streek telkens opnieuw met haar vinger over de fluweelen wonderen en moeder zei zachtjes, vol verrukking: „Wat zijn die kleuren prachtig gebleven!"

Er waren nog meer soorten bloemen in het boek: orchideeën met bloembladen, zoo lang en zoo dun als de groote pooten van een kruisspin en ze heeten daarom ook spin-orchideeën. En kleine bloemetjes, alles zorg-

vuldig opgeplakt met de namen erbij, maar bij de kangoeroepootbloemen viel alles in het niet.

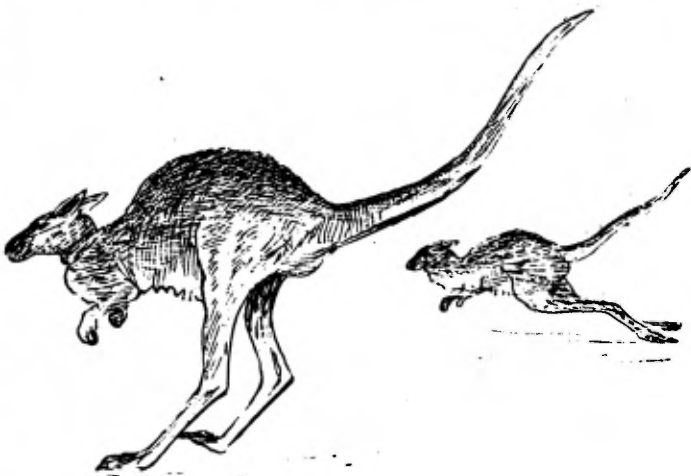
Het duurde lang eer moeder naar de rest van de zending keek. Een boek was het, vol platen. In 't Engelsch, dat vond Jetje wel jammer, want ze kon al zoo aardig lezen. Nu moest moeder haar alles uitleggen. Moeder sloeg het boek open en 'kijk — daar was een plaat met zoo'n eigenaardig Australisch bosch, de boomen staan er heel wijd uit elkaar, eigenlijk schaduw is er nergens en daar bloeiden de kangoeroepootbloemen. Toen een plaatje weer met een bosch — en, daar sprongen de kangoeroe's op het plaatje al leken hun sprongen zoo grappig, dat je best begrijpen kan, dat het gelach niet van de lucht is, als in den Rotterdamschen Dierentuin de kangoeroe's een wandelingetje gaan springen.

Nog heel veel meer stond er in dat boek, maar moeder en Jetje bleven voorloopig maar bij de beesten en de bloemen. Weken lang genoten ze van bloemen en boek.

Moeder stuurde natuurlijk een extra-verrassing terug. Ze wist wel, dat ze haar familie nergens meer plezier mee kon doen dan met echt-Hollandsche lekkernijen. En zoo ging er een Edammer kaasje weg, en Haagsche beschuitjes en Goudsche stroopwafels. En een mooie nieuwe kiek in een lijst van den Dom in Utrecht. Je weet wel, die is pas weer in keurigen staat gebracht, „gerestaureerd" noemen ze dat.

Toen kwam de zomer, en Jetjes verjaardag. En de post bracht een pakje. Een heel klein pakje. Voor Jetje. Uit Australië. Er zat alwaar zoo'n groote postzegel op als uit een plaatje — kangoeroe's in een parkachtig bosch. Jetje had dat nog niet beleefd een pakje voor haar speciaal, uit Australië. Moeder legde 't voor haar neer op tafel.

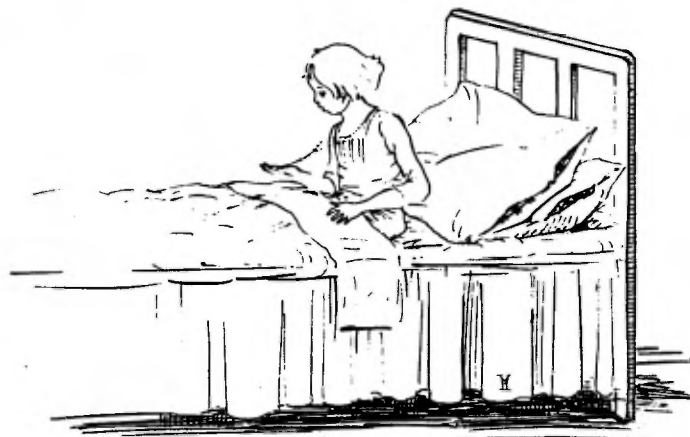
Met haastige vingertjes maakte ze 't pakje los. Een mooi doosje. Wonderlijke woorden stonden er in gouden letters op — vreemde namen — zoo'n doosje is op zichzelf al een plezier en een verrassing. Het doosje open. Watten. Het stukje watten voorzichtig wegnemen.



En daar lag aan een kettinkje een klein gouden kangoeroetje. Het was heel klein. Van zijn pooten tot zijn koppetje was 't niet grooter dan anderhalve centimeter en van de punten zijner lange voeten tot de punt van zijn steunend staartje niet veel meer. Maar hoe beeldig zuiver was het van vorm. Het merkwaardige lijf, breed van onder, smaller naar boven — de lange onderbenen, nu opgetrokken in den zit, de kleine voorpootjes. O, wat mooi, wat een kleinnoodje! Jetje riep niet eens ohh! Ze was er heelemaal stil van. Moeder moest het beeldige gouden kangoeroetje uit zijn watten bedje nemen. Het hing aan een kettinkje en dat kettinkje zat vast aan een gouden veiligheidsspeldje. Moeder trok Jetje naar zich toe en stak het sieraadje op de lichtblauwe verjaarsjurk, o, hoe mooi. Hoe bijzonder!

Toen kwam Jetje pas los en kon niet uitgepraat komen over haar kangoeroetje, zoo blij was ze ermee, zóó mooi vond ze het. En moeder moest ook telkens kijken naar het snoeperige gouden figuurtje, naar het geestige gouden kangoeroetje.

's Middags kreeg Jetje vriendinnetjes op visite. Ze had heel wat méér nog te laten zien: een nieuwe pop van Oma, boeken van tante Nella, een naaimandje van Vader en Moeder — een theetafeltje van de broers en de zusjes. Maar het gouden kangoeroetje had toch wel het meeste bekijks. Kleine Atie was een grappig vriendinnetje. Dikwijls was ze heel stil. En dan ineens kwam ze ergens mee voor den dag, en dan had je zoo'n schik — dan dacht iedereen: Wel, wel, die Atie! Ze bekeek het kangoeroetje lang en zwijgend. Met een trek van verrukking op haar gezichtje. Ze kwam er heelemaal niet aan met haar kleine vingertjes, zooals al de andere vriendinnen noodig wel moesten doen, zoodat moeder soms vreesde voor het dunne kettinkje. Toen zei ze, langzaam en duidelijk een versje op, dat ze, zooals ze zei „jaren geleden” — moeder lachte eens — had gelezen:



De kleine kangoeroe
Die is er goed aan toe.
Want is hij mat en moe
Dan gaat hij als een pakje
Bij moeder in het zakje.

O! zeg 't nog eens! zeg 't nog eens op! juichte de heele visite en Atie was niet karig met haar kunst. Voor de partij was afgelopen, kende Jetje het aardige versje ook uit het hoofd. 's Avonds, vlak voor Jetje overgelukkig en tollend van den slaap, naar bed ging — daar was een brief uit Australië. En daarin stond, behalve natuurlijk de hartelijkste gelukwenschen voor het kleine jarige achternichte, dat dergelijke kleine „sieraadjes” gemaakt waren uit één enkel klompje goud, uit een nugget goud. In Australië komt het goud voor op verschillende manieren. Bijvoorbeeld liggen er tusschen de losse steentjes op den bodem der dalen of der bergbeken klompjes goud. Broer Jaap wist op eens een heel verhaal omtrent het voorkomen van goud in Australië en haalde er het boek bij, waaruit hij zijn wijsheid geput had. De kinderen van Kapitein Grant: Australië. Maar Jetje was te moe om nog te luisteren naar wat hij voor wou gaan lezen over klompjes goud, blaadjes goud, loovertjes goud, zakjes goud. Dat zijn dan handenvol gouden korrels, die op een hoopje in de leemlagen liggen of tusschen de steenen. Jetje kon nog maar alleen zoo gauw mogelijk maken dat ze in bed kwam. Voor één keer mocht ze het gouden kangoeroetje op haar nachtponnetje gespeld hebben.... Ze ging met een blij gezichtje liggen, haar oogen vielen toe. Even aaide ze 't kleine gouden kangoeroetje over het ruggetje. Even probeerde ze 't versje van Atie nog eens:

De kleine kangoeroe
Die is er goed aan toe.
Want is hij mat en moe....

Verder kwam ze niet. Matter en moeier dan zij was, zal die kleine kangoeroe wel niet geweest zijn. Jetje sliep in.

De Groenteman.

Als 'k groot ben, word ik groenteman.
Dan roep ik: Heila! ho! toe dan!
En laat de jongens plagen.

Dan roep ik: Sinaasappelen!!
Zes mooie voor een kwartje....!!
Hollandsche nieuwe....! Appelen....!
Ho! Even stilstaan, Zwartje.

Wat blijft u, juffrouw? Een banaan?
Kijk, deze kost een stuiver.
En een pond zuurkool? Zie eens aan
Hoe prachtig blank en zuiver!

Dank u beleefd, Huup Zwart, vooruit!
Ik moet nog meer verkopen.
'k Verdien vandaag een dikke duit.
Ha! Kijk die knol eens loopen!

Als 'k groot ben, word ik groenteman.
Ook maar niet fijn, zoo'n wagen...!
Of ik het paard wel sturen kan....?
Hoe durf je dat nu vragen....!

MIEK WELITZ.

